

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA I CIVILĂ

Decizia nr. 1954

Dosar nr. 4579/62/2017

Ședința publică din 7 octombrie 2020

Președinte
Judecător
Judecător
Magistrat asistent

S-a luat în examinare cererea de recurs formulată de reclamantii Promberger Christoph Franz Johannes și Fundația Conservation Carpathia împotriva deciziei civile nr. 923/Ap/2019 din 4 iulie 2019, pronunțată de Curtea de Apel Brașov – Secția civilă.

La apelul nominal, se prezintă avocații Ligia Popescu și Sorin Dumitru, pentru recurenții-reclamanți Promberger Christoph Franz Johannes și Fundația Conservation Carpathia, lipsind intimații-pârâți Federația Proprietarilor de Păduri și Pășuni din România – Nostra Silva și Todoran Bogdan Ioan Tudor.

Magistratul-asistent face referatul cauzei și arată că procedura de citare este legal îndeplinită, conform dovezilor aflate la filele 108-114 din dosar; prin încheierea din 1 iulie 2020, a fost admis în principiu recursul și a fost acordat termen în vederea soluționării pe fond a acestuia.

În continuare, referă că, la data de 6 octombrie 2020, intimații-pârâți au depus înscrisuri la dosarul cauzei, reprezentate de sentința civilă nr. 33 din 1 februarie 2019, pronunțată de Judecătoria Brezoi în dosarul nr. 1632/198/2016, rămasă definitivă prin decizia civilă nr. 30 din 9 martie 2020, pronunțată de Curtea de Apel Pitești.

Înalta Curte, constatând că hotărârile judecătorești depuse de către intimații-pârâți nu reprezintă înscrisuri noi, în sensul dispozițiilor art. 492 din Codul de procedură civilă, recurenții-reclamanți având calitatea de părți în hotărârile pronunțate și, în consecință, fiindu-le cunoscute, apreciază că nu se impune comunicarea acestora.

Nemaifiind cereri de formulat, excepții de ridicat sau alte chestiuni prealabile, Înalta Curte constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul în dezbaterea recursului.

Avocat Ligia Popescu, pentru recurenții-reclamanți Promberger Christoph Franz Johannes și Fundația Conservation Carpathia, solicită admiterea recursului, casarea în parte a deciziei recurate în ceea ce privește admiterea apelului intimaților-pârâți, și obligarea acestora la plata cheltuielilor de judecată

efectuate în recurs, motivele invocate fiind încadrate pe dispozițiile art. 488 pct. 8 din Codul de procedură civilă.

De asemenea, solicită să se constate că, în mod eronat, a interpretat instanța de apel prevederile art. 75 din Codul Civil, atunci când a reținut, în decizia recurată, că era posibilă diseminarea unor informații cu privire la activitatea Fundației Conservation Carpathia și a domnului Promberger, care s-ar fi circumscris, în opinia intimaților - părâți, infracțiunii de trafic de influență.

În esență, instanța de apel a reținut că este în regulă, pentru cineva care nu are calitatea de jurnalist, în conformitate cu prevederile legale, să facă afirmații cu privire la săvârșirea de către reclamanți a infracțiunii de trafic de influență, fără a aduce nicio dovadă în sprijinul afirmațiilor sale, prin care să demonstreze că elementele constitutive ale acesteia ar fi fost întrunite în speță.

Practic, Nostra Silva, împreună cu domnul Todoran, au afirmat, în articolele expuse publicului, că, prin numirea unui ministru și a doi secretari de stat în Ministerul Apelor și Pădurilor, persoane care, în calitatea lor de specialiști, colaboraseră anterior cu Fundația Conservation Carpathia, se dovedește, fără niciun temei sau element faptic, exercitarea și comiterea infracțiunii de trafic de influență.

Or, potrivit unui principiu de drept sacrosant, exercițiul dreptului la liberă exprimare se oprește în momentul în care se încalcă dreptul altcuiva. Apreciază că, în speță, se potrivește această concluzie, derivată din principiile generale de drept, pentru că, în momentul în care instanța de apel, în mod greșit, a reținut că o asemenea afirmație, proferată în spațiul public, poate fi circumscrisă exercițiului dreptului de liberă exprimare, fără a ține cont însă de încălcările dreptului la onoare și la reputație ale Fundației Conservation Carpathia și a domnului director Promberger, s-a aflat în cazul unei interpretări eronate a principiului de drept amintit.

În acest sens, arată că jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului nu poate primi o astfel de interpretare, fapt pentru care apreciază că instanța de apel a recunoscut intimaților o calitate *suis generis* de jurnaliști, în condițiile în care, în conformitate cu prevederile legii, aceștia nu îndeplineau această calitate.

Mai mult, în paralel cu această recunoaștere, instanța de apel a reținut și că persoanele intime nu au acționat în conformitate cu conduita specifică profesiei de jurnalist, respectiv obligativitatea de a avea dovezi cu privire la afirmațiile respective, condiție impusă conduitei oricărui jurnalist de a nu fura informații private sau de a viola o corespondență privată și de a o aduce în spațiul public, într-o asemenea manieră încât să aducă atingere onoarei și reputației părților despre care se face vorbire.

În concluzie, consideră că interpretarea dată de către instanța de apel este profund eronată, prin prisma dreptului românesc și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

În continuare, nu consideră că alin. 2 al art. 75 din Codul Civil poate justifica o asemenea faptă, pentru că, pe de-o parte, s-a recunoscut dreptul de exprimare a intimaților și dreptul de a aduce în atenția publicului informații de interes general, însă pe de altă parte, se încalcă dreptul la onoare și reputație,

prin acuzații nefondate de săvârșire a unor infracțiuni, cum ar fi traficul de influență.

Or, exercitarea dreptului la libertatea de exprimare trebuie să se oprească în momentul în care se lezează onoarea și demnitatea unei persoane, în maniera în care îi pune în pericol însăși desfășurarea activității. Fundația se bazează, în acțiunile sale privind protejarea pădurilor și defrișările ilegale, tocmai pe o onoare impecabilă și pe o colaborare pe care o are, în special, cu entități din mediul internațional, dar și din România. În momentul în care s-au proferat informații nedovedite cu privire la conduita acesteia, a fost necesar să ofere informații și explicații partenerilor internaționali cu privire la existența acestui dosar și a acestor afirmații.

Din această perspectivă, solicită să se constate că interpretarea instanței de apel contravine principiilor de drept românesc și nu se circumscrie alin. 2 al art. 75 din Codul Civil și jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

La solicitarea Înaltei Curți de a preciza dacă a existat corespondența la care a făcut referire în susținerile sale, avocat Ligia Popescu răspunde în sens afirmativ, arătând că este vorba de câteva e-mailuri transmise către domnul Boitani, unul dintre cei mai cunoscuți conservatoriști pe plan internațional, și către domnul Lister care face parte din corpul Fundației Conservation Carpathia în Marea Britanie, fiind corespondență privată a domnului Promberger, existentă strict în computerul acestuia. Nu a reușit să se lămurească nici până la acest moment cum au reușit intimații să intre în posesia acesteia.

Or, dacă instanța de apel ar fi fost îndrituită să analizeze conținutul e-mailurilor, aflate la dosarul cauzei, nu ar fi putut să tragă concluzia că este vorba de trafic de influență, ci se poate observa că domnul Promberger și-a exprimat mulțumirea față de două persoane cu care a colaborat, cunoscute ca fiind conservatoriste, respectiv doamna Cristina Pașca Palmer, care, ulterior, a obținut funcția de ministru în Ministerul Apelor și Pădurilor, și doamna Erika Stanciu, au accesat asemenea poziții de demnitate, și spera că, într-adevăr, proiectele Fundației își vor găsi susținere din acest punct de vedere.

În timpul dezbaterilor, se prezintă intimatul-pârât Todoran Bogdan Ioan Tudor, personal, dar și în calitate de apărător al intimatei-pârâte Federația Proprietarilor de Păduri și Pășuni din România – Nostra Silva.

Avocat Sorin Dumitru, pentru recurenții-reclamanți Promberger Christoph Franz Johannes și Fundația Conservation Carpathia, susține că, în mod eronat, instanța de apel a făcut interpretarea practicii Curții Europene a Drepturilor Omului, în legătură cu care a invocat foarte multe spețe.

Însă, acele spețe au fost interpretate într-o manieră greșită, din punctul său de vedere, pornind de la ideea corectă că există o analiză care trebuie făcută între dreptul la libera exprimare și dreptul recurenților la viața privată, interpretarea dată de CEDO fiind în sensul că jurnaliștii, dacă ar accepta ideea că intimații au calitatea de jurnaliști, au anumite responsabilități și acționează cu bună-credință.

Or, prin recursul formulat, a explicat, pe larg, de ce apreciază că instanța de apel a încălcat aceste prevederi, arătând că acțiunile intimaților nu pot fi considerate făcute cu bună-credință, câtă vreme au avut la bază, pe de-o parte,

sustragerea corespondenței, iar, pe cealaltă parte, au urmărit o alterare a conținutului corespondenței și o interpretare greșită, în raport de mesajele acesteia.

Un al doilea argument îl reprezintă testul echilibrului între cele două drepturi fundamentale afirmate în cauză, test care s-a făcut de către instanța de apel în mod complet greșit. În concluzie, apreciază că speța a fost analizată în mod superficial de către instanța de apel, aceasta reținând că apelul este neîntemeiat.

În ultimul rând, insistă asupra faptului că, în speța Papaianopol, citată de instanța de apel, s-a considerat că partea din acea cauză a acționat cu bună-credință, prin faptul că a participat la termenele de judecată. Or, în cauza de față, nu se poate considera că este vorba de bună-credință, câtă vreme partea adversă nu a divulgat niciodată modul în care a intrat în posesia informațiilor pe care le-a expus în spațiul public și nici nu a explicat cum a obținut o corespondență privată.

Solicită acordarea cheltuielilor de judecată în cuantum de 17.009,46 lei, pentru care depune dovada efectuării acestora, împreună cu notele scrise.

Intimatul-pârât Todoran Bogdan Ioan Tudor, personal, dar și în calitate de apărător al intimatei-pârâte Federația Proprietarilor de Păduri și Pășuni din România – Nostra Silva, având cuvântul, precizează că recurenții încearcă să convingă instanța că nu este vorba de un subiect de interes public proiectul a 12 cetățeni străini, miliardari, reuniți într-o fundație românească, de a cumpăra Masivul Făgăraș.

Au încercat, de asemenea, recurenții, să convingă instanța că nu este de interes public modalitatea prin care Guvernul României, din care au făcut parte doi secretari de stat în Ministerul Mediului și însuși Ministrul Mediului, cu legături directe cu cetățenii străini, doi dintre aceștia provenind chiar din Consiliul de Administrație al Fundației reclamante, a fost promovat un proiect privat al Fundației, fiind convins Guvernul României să și-l asume sub forma unui memorandum care a stabilit înființarea Parcului Național Munții Făgăraș.

Înalta Curte pune în vedere intimatului să combată susținerile recurenților potrivit cărora părțile intimate nu au avut calitatea de jurnaliști, nu au respectat deontologia profesională și nu au depășit limitele interne ale dreptului la exprimare.

Intimatul-pârât Todoran Bogdan Ioan Tudor, personal, dar și în calitate de apărător al intimatei-pârâte Federația Proprietarilor de Păduri și Pășuni din România – Nostra Silva, susține că, potrivit afirmațiilor apărătorilor părților adverse, ar fi de interes public ca intimații să vorbească despre defrișările care au loc în pădurile din România. Or, tot ceea ce intimații au transmis publicului reprezintă, în mod evident, un subiect de interes public.

S-a mai susținut că pârâții au avut o abordare care a depășit limitele libertății de exprimare și că ar avea de-a face cu afirmații care vizează „naționalismul”.

Cu privire la infracțiunea de trafic de influență, arată că, într-adevăr, aceasta este reglementată de Codul Penal, însă nu se regăsește, în niciun articol sau în materialele video, promovate de Nostra Silva, vreo acuzație concretă de

natură penală, în sensul că ar fi încălcat legea penală. Prin urmare, acest trafic de influență a fost exprimat strict sub forma preluării acestui proiect, cu totul privat, și promovării lui în Guvernul României de foști membri ai Fundației Conservation Carpathia. Așadar, nu este vorba de „naționalism”, așa cum au afirmat recurenții, ci strict despre opinii pe care le-au exprimat pârâții și comunitățile de proprietari de păduri reuniți în Federația Nostra Silva și care corespund unor principii.

În continuare, susține că unul din principiile de organizare, prevăzut de art. 95 din Codul Silvic, în cazul obștilor de moșneni ale fondurilor asociative de proprietate, este că proprietatea nu se vinde în afara membrilor și în niciun caz aceasta nu se poate înstrăina, în tot sau în parte, de către comunitățile istorice de proprietari. Or, pârâții au tras un semnal de alarmă și au susținut că proiectul miliardarilor străini de acaparare a Munților Făgăraș s-a dovedit a încălca normele legislative care interzic înstrăinarea formelor asociative și au cumpărat drepturile obștilor de moșneni, pentru a valida conceptul așa cum au consemnat într-o dezbatere a Consiliului de Administrație al Fundației Conservation Carpathia cu una din cele mai vechi fundații din țară, Obștea Moșnenilor Rucăreni.

De asemenea, a susținut că este o acțiune ilegală, că s-au încălcat prevederile legale și statutul acestor forme asociative, fapt care s-a dovedit a fi veridic, așa cum a demonstrat în fața instanței de apel, prin depunerea hotărârilor judecătorești de la Judecătoria Câmpulung și Tribunalul Argeș, în sensul că toate actele juridice prin care societățile deținute de miliardarii Fundației Conservation Carpathia au cumpărat drepturile Obștei Moșnenilor Rucăreni au fost anulate de către instanță.

Totodată, a criticat aspectul potrivit căruia recurența a acționat în mod ilegal, pentru că intimații au primit de la o sursă terță un e-mail care nu poate fi verificat, așa cum au recunoscut la interogatoriul administrat în fața primei instanțe, o minută a Consiliului de Administrație al Fundației Conservation Carpathia, a cărei veridicitate nu este contestată către recurenți, în care se spunea că, anterior achiziționării drepturilor obștilor de moșneni, s-a discutat că nu este posibilă vânzarea obștilor, dar că au găsit o modalitate juridică pe care o vor experimenta pentru validarea conceptului la Obștea Moșnenilor Rucăreni, urmând ca, după ce se validează conceptul, să achiziționeze și celelalte obști de moșneni, din teritoriul vizat din raza Munților Făgăraș.

Cu certitudine, apreciază că este un drept al publicului de a afla modul în care aceste persoane își ating scopul de a cumpăra Munții Făgăraș, folosind, în acest caz, și mijloace care încalcă legea.

Se poate constata că pârâții au făcut proba verității acțiunilor de care i-au acuzat pe recurenți, prin depunerea hotărârilor definitive, și, de asemenea, punctul de vedere al intimaților corespunde unui înscris necontestat care emană chiar de la recurenți. Este problema recurenților că au înțeles să adopte o asemenea conduită, care încalcă legea în România, pentru a-și atinge obiectivul, dar pârâții au afirmat acest lucru publicului larg, pentru a se cunoaște că, sub acel blazon al binelui pe care declară că vor să-l facă munților din România, prin cumpărare, există anumite mijloace care încalcă legea.

De asemenea, nu este contestat nici faptul că, în Guvernul României, au ajuns un ministru și doi secretari de stat în Ministerul Mediului, care au legătură evidentă cu Fundația, doi dintre aceștia fiind membri ai administrației, dar care nu au demisionat, în urma obținerii funcțiilor publice. Una dintre aceste persoane a transmis o cerere de autosuspendare, iar cea de-a doua a susținut că, pe perioada mandatului, nu mai poate face parte din consiliul administrației.

Faptul că singurul lor obiectiv, în minister, a fost transformarea proiectului privat al Fundației Conservation Carpathia într-un proiect asumat de Guvernul României este dovedit de împrejurarea că, imediat după adoptarea memorandumului de către guvern, unul dintre cei doi secretari de stat a demisionat din funcție.

Cu privire la calitatea de jurnaliști, reținută de instanța de apel, la solicitarea Înaltei Curți, intimatul-pârât Todoran Bogdan Ioan Tudor precizează că nu sunt jurnaliști, în înțelegerea clasică a termenului, dar demersurile intimațiilor pot fi calificate ca fiind ale unor jurnaliști cetățenești, iar, potrivit statutului Federației Nostra Silva, unul din obiectivele pentru care proprietarii de păduri din România au înființat federația a constat în înființarea unui portal al proprietarilor de păduri, www.nostrasilva.ro, care să comunice informații din domeniul de interes al acestora, respectiv legislația silvică, aspecte ce țin de proprietatea asupra terenurilor forestiere și orice are legătură cu acest domeniu, cu mediul și cu terenurile forestiere. În acest caz, cei din conducerea Federației Nostra Silva au încercat să ofere informații de mare acuratețe în ceea ce privește domeniul de interes al terenurilor forestiere, transformându-se, astfel, în jurnaliști.

Referitor la afirmația potrivit căreia nu s-ar fi aplicat în mod corect testul echilibrului între cele două drepturi și jurisprudența CEDO, la solicitarea Înaltei Curți, intimatul-pârât Todoran Bogdan Ioan Tudor susține că acest argument este nefondat, întrucât întreaga motivare a instanței de apel, prin raportare la situația de fapt din dosar, se referă la principiile trasate de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Se poate observa că limitele pe care le-a stabilit instanța de apel sunt corecte, pentru că niciun moment intimații nu au informat publicul despre vreun act ce ține de viața privată a domnului Promberger sau a miliardarilor care fac parte din Fundația Conservation Carpathia. Intimații au făcut referire strict la acțiunile recurenților din spațiul public sau privat al unor conversații pe care le-au obținut în mod legal. Or, acea corespondență este veridică și nu a fost contestată de către recurenți.

În cazurile în care corespondența era în limba engleză, articolul expus pe site-ul Nostra Silva avea o traducere în limba română, fiind însă atașată și varianta originală din limba engleză, așadar, câtă vreme se regăsește varianta originală a textului, nu consideră că s-ar putea reține că s-a modificat conținutul textului prin traducere.

În ceea ce privește obținerea e-mailurilor, susține că a arătat, chiar în fața primei instanțe, faptul că unul dintre e-mailuri a fost transmis de către domnul Promberger domnului Boitani, iar domnul Boitani l-a retransmis altor 30 persoane. Două dintre acele persoane, cu care intimații nu au nicio legătură, au retransmis acestora e-mailul, pentru că au considerat că ar conține informații

care îi interesează pe intimați, cei din urmă apreciind că informațiile ar putea fi de interes și publicului.

La solicitarea Înaltei Curți de a preciza dacă au existat demersuri penale din partea intimaților cu privire la aspectele învederate, intimatul Todoran Bogdan Ioan Tudor răspunde în sens afirmativ, arătând că, în cadrul dosarelor de fond și de apel, a depus rezoluțiile emise de comunitățile locale, imediat după ce a luat cunoștință de conținutul memorandumului adoptat de Guvernul României, la inițiativa comunităților locale, având loc o primă întâlnire, în care s-au reunit toate primăriile din Țara Făgărașului, la care au participat și intimații. Participanții au solicitat sesizarea Direcției Naționale Anticorupție cu privire la aceste legături dintre secretarii de stat, ministrul mediului și Fundația Conservation Carpathia, o rezoluție similară fiind adoptată și la Râmnicu-Vâlcea, documente care, împreună cu memorandumul, au fost înaintate Direcției Naționale Anticorupție. Nu are însă cunoștință dacă, până în prezent, s-a emis vreo soluție cu privire la situația expusă. În concluzie, documentele despre care s-a afirmat că au fost sustrase, au ajuns la intimați de la terțe persoane cărora recurenții le-au transmis.

De asemenea, apreciază că instanța de apel a analizat în mod corect aspectul privitor la materialul video pe care Federația Nostra Silva l-a publicat pe site, în cuprinsul căruia, primarul comunei Șinca Nouă a povestit participanților de la întâlnirea de la Șerpuița despre relația sa directă cu domnul Promberger și cu miliardarii ce fac parte din Fundația Conservation Carpathia, dar și ce i-a comunicat domnul Promberger în biroul său. Or, toate acele afirmații aparțin exclusiv primarului comunei Șinca Nouă, și nu intimaților, care doar au filmat întâlnirea, și dacă recurenții ar fi avut ceva de reproșat, ar fi trebuit să se adreseze primarului.

În final, arată că recurenții nu au reușit să convingă instanța de recurs de ce soluția primei instanțe ar fi temeinică și legală, în ceea ce privește măsura dispusă - de a interzice intimaților, pe viitor, să vorbească despre Fundația Conservation Carpathia, această măsură reprezentând, în mod evident, o cenzură, astfel că nu se poate argumenta că această cenzură perpetuă poate fi reglementată legal de dreptul intern sau prin tratatele la care România este parte.

Solicită respingerea recursului și a cheltuielilor de judecată pretinse de recurenți. Precizează că va solicita cheltuieli de judecată pe cale separată.

Având cuvântul, în replică, avocat Ligia Popescu, pentru recurenții-reclamanti, precizează că partea adversă cunoaște natura juridică a afirmației „trafic de influență”, lansate în spațiul public și consecințele ce decurg din aceasta. În al doilea rând, partea adversă se contrazice flagrant în ceea ce privește informațiile pe care le furnizează instanțelor, cu privire la sursele prin care a obținut corespondența privată. În ultimul rând, susține că nu are cunoștință de niciun demers început pe latura penală cu privire la afirmațiile părții adverse.

ÎNALTA CURTE,

Deliberând asupra recursului civil de față și văzând dispozițiile art. 499 Cod procedură civilă, constată următoarele:

1. Obiectul cererii de chemare în judecată:

Prin cererea înregistrată la data de 7.08.2017, sub nr. 4579/62/2017, pe rolul Tribunalului Braşov - Secţia civilă, reclamantii Fundația Conservation Carpathia și Christoph Franz Johannes Promberger au chemat în judecată pe pârâții Federația Proprietarilor de Păduri și Pășuni din România - „Nostra Silva” și Bogdan Ioan Tudor Tudoran, solicitând instanței să dispună încetarea încălcării drepturilor nepatrimoniale ale reclamantilor, în sensul obligării pârâților de a elimina de pe pagina de internet a pârâtei (www.nostrasilva.ro) următoarele articole defăimătoare la adresa reclamantilor și interzicerea săvârșirii în viitor a unor încălcări similare: „Conservation Carpathia: Să dăm lovitură! Să îi păcălim pe localnici!”; „Corupție cât Yellowstone în Guvernul Cioloș”; „Pasca Palmer: Dovada traficului de influență pentru Conservation Carpathia”; „Românii ăștia sunteți niște țigani. Sunteți mai rău ca în Africa - C. Promberger - Coordonator Conservation Carpathia”; să îi oblige pe pârâți la plata către reclamanti a sumei de 2.250.000 lei, cu titlu de despăgubiri, pentru prejudiciul nepatrimonial cauzat acestora prin faptele ilicite menționate.

S-a solicitat, de asemenea ca, în situația pronunțării unei soluții favorabile reclamantilor, instanța să instituie, în sarcina pârâților, obligația de a publica hotărârea pe care o va pronunța, pe site-ul Nostra Silva, și să mențină această afișare timp de 180 zile; să oblige pârâții să publice hotărârea ce va fi pronunțată, pe cheltuială proprie, într-un ziar cu acoperire națională și în două cotidiene, cu acoperire regională, timp de trei ediții consecutive, în zonele Vâlcea, Sibiu, Braşov, Argeş și Dâmbovița, precum și la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de prezentul proces.

2. Hotărârea pronunțată în primă instanță:

Prin sentința civilă nr. 232/S/05.11.2018, Tribunalul Braşov - Secția I civilă a admis, în parte, cererea de chemare în judecată formulată de reclamantii Fundația Conservation Carpathia și Christoph Franz Johannes Promberger, în contradictoriu cu pârâții Federația Proprietarilor de Păduri și Pășuni din România, Nostra Silva” și Bogdan-Ioan Tudor Tudoran, și, în consecință, au fost obligați pârâții să înceteze acțiunea de încălcare a drepturilor nepatrimoniale ale părților reclamante, prin eliminarea de pe pagina de internet a Nostra Silva (www.nostrasilva.ro) a următoarelor articole defăimătoare la adresa reclamantilor și interzicerea săvârșirii în viitor a unor încălcări similare: „Conservation Carpathia: Să dăm lovitură! Să-i păcălim pe localnici!”; „Corupție cât Yellowstone în Guvernul Cioloș!”; „Pașca Palmer: Dovada traficului de influență pentru Conservation Carpathia”; „Românii ăștia sunteți niște țigani. Sunteți mai rău ca în Africa - C. Promberger, Conservation Carpathia”; au fost obligați pârâții să achite, în solidar, reclamantilor suma de 50.000 lei cu titlu de daune morale să publice prezenta hotărâre judecătorească, pe site-ul Nostra Silva - www.nostrasilva.ro, - timp de 180 zile.

I-a obligat pe pârâți să publice sentința, pe cheltuiala proprie, într-un ziar cu acoperire națională și în două cotidiene cu acoperire regională, timp de trei ediții consecutive, în zonele Vâlcea, Sibiu, Braşov, Argeş și Dâmbovița.

A respins restul pretențiilor formulate de părțile reclamante.

Au fost obligați pârâții să achite, în solidar, reclamanților suma de 32.543 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

3. Hotărârea pronunțată în apel:

Împotriva acestei sentințe, precum și a încheierilor de ședință din 01 februarie 2018, 19 februarie 2019, 30 martie 2018 și a celorlalte încheieri prealabile, au declarat apel pârâții Federația Proprietarilor de Păduri și Pășuni din România „Nostra Silva” și Bogdan-Ioan Tudor Tudoran.

Prin decizia civilă nr. 923/Ap/4 iulie 2019, Curtea de Apel Brașov - Secția civilă a admis cererea de apel formulată de apelanții-pârâți Federația Proprietarilor de Păduri și Pășuni din România - Nostra Silva și Bogdan Ioan Tudor Todoran împotriva sentinței civile nr. 232/S din data de 05.11.2018, pronunțată de Tribunalul Brașov - Secția I civilă, pe care a schimbat-o în parte și, pe cale de consecință, a respins cererea de chemare în judecată formulată de reclamanții Fundația Conservation Carpathia, înregistrată cu numărul 1/11.07.2016 în Registrul Asociațiilor și Fundațiilor al Judecătoriei Brașov, și Christoph Franz Johannes Promberger, în contradictoriu cu pârâții Federația Proprietarilor de Păduri și Pășuni din România „Nostra Silva”, înregistrată cu numărul 1/2012 în Registrul Federațiilor al Tribunalului Vâlcea, și Bogdan - Ioan Tudor Tudoran.

S-a respins cererea de apel îndreptată împotriva încheierilor de ședință din 01.02.2018, 18.02.2018, 30.03.2018 și a celorlalte încheieri premergătoare, formulată de către apelanții-pârâți Federația Proprietarilor de Păduri și Pășuni din România - Nostra Silva și Bogdan Ioan Tudor Todoran.

4. Calea de atac exercitată în cauză:

Împotriva deciziei pronunțate de Curtea de Apel Brașov - Secția civilă, au declarat *recurs reclamanții Fundația Conservation Carpathia și Promberger Christoph Franz Johannes*, solicitând admiterea recursului, casarea în parte a deciziei recurate, în ceea ce privește admiterea apelului intimaților - pârâți și obligarea acestora la plata cheltuielilor de judecată.

În dezvoltarea motivelor de recurs, recurenții au susținut, în esență, următoarele critici:

Toate condițiile angajării răspunderii delictuale ale intimaților - pârâți sunt îndeplinite în speță; instanța de apel a ignorat faptul că intimații - pârâți nu au administrat nicio probă aptă a demonstra faptele menționate prin articolele și comunicările publice defăimătoare ale acestora.

În doctrina și jurisprudența aplicabilă limitelor dreptului la liberă exprimare, s-a arătat că „persoanelor care fac afirmații referitoare la fapte obiective li se poate cere în mod legitim să dovedească adevărul acestora.”

Contrar acestui principiu, instanța de apel a considerat drept o simplă „judecată de valoare” și a validat diseminarea informațiilor privind un potențial „trafic de influență”, deși intimații-pârâți nu au administrat nici o probă aptă a demonstra vreun trafic de influență real sau faptul că reclamanta ar fi avut vreo implicare reală în numirea secretarilor de stat, ceea ce confirmă temeinicia cererii de chemare în judecată.

Nu în ultimul rând, ceea ce pentru instanța de apel reprezintă simple „judecăți de valoare” ale Nostra Silva, expuse public, pentru recurenții

reclamanți, reprezintă o gravă atingere adusă reputației profesionale, atât față de publicul din România, cât și față de partenerii internaționali, al căror sprijin le este absolut necesar pentru continuarea activității de conservare a mediului în România. Raportat la gravitatea acestor afirmații, este evidentă disproporționalitatea dintre necesitatea asigurării dreptului intimaților-pârâți la libera exprimare față de necesitatea protejării dreptului recurenților la onoare și demnitate.

Recurenții - reclamanți recunosc corectitudinea dezvoltărilor jurisprudențiale ale Curții Europene privind libertatea de exprimare, condițiile exercitării acesteia și limitele sale, la care se referă instanța de apel, însă consideră că această instanță nu a făcut aplicarea corectă și obiectivă a acestora la situația de fapt, alegând să ignore și să legitimeze, într-un mod absolut surprinzător, conduite ale intimaților-pârâți, precum: sustragerea de documente private, cu violarea corespondenței recurenților-reclamanți, utilizarea ilegală, distorsionarea intenționată a conținutului unor documente aparținând reclamanților, diseminarea de informații false cu privire la activitatea acestora, de natură a afecta desfășurarea activității în România.

De asemenea, instanța de apel le-a recunoscut intimaților-pârâți o calitate *sui generis* de „jurnaliști”, implicând „o protecție mai largă a dreptului de liberă exprimare, la fel ca și în cazul protecției recunoscute jurnaliștilor”, fără a se preocupa sau a lua în considerare conduita intimaților-pârâți, în total dezacord cu etica jurnaliștilor profesioniști (violarea corespondenței, neverificarea veridicității informației furnizate, denaturarea intenționată a informației etc.).

Recurenții au considerat că jurisprudența Curții Europene, invocată de instanța de apel, nu poate fi aplicată în cauză, în favoarea intimaților-pârâți, având în vedere că faptele și constanța acestora, care au îmbrăcat forma unei campanii de denigrare, nu pot fi scuzate, prin invocarea „toleranței” și a „mentalității deschise” într-o societate democratică.

Astfel, oricât de obișnuiți ar fi cu exercițiul democratic al libertății de exprimare, nu pot accepta intensitatea și gravitatea conduitei intimaților-pârâți ca pe niște aspecte firești, deoarece acestea depășesc limita exercițiului drepturilor intimaților-pârâți, încălcându-le drepturile lor, conform celor detaliate în cererea de chemare în judecată.

Mai mult, faptele intimaților au produs efecte mult mai puternice decât acelea de a „lovi, șoca sau neliniști statul sau un segment oarecare al populației”, acestea fiind îndreptate nu neapărat asupra statului sau a unei categorii mai largi a populației, ci direct asupra reclamanților, cu scopul de a distruge activitatea și reputația lor în România, și conțin informații denaturate.

În legătură cu toate acțiunile intimaților-pârâți, instanța de apel a ignorat faptul că exercițiul drepturilor individuale nu se poate realiza decât până la lezarea drepturilor altora.

În doctrină, s-a arătat că „Omul își desfășoară activitatea în societate, motiv pentru care, în exercitarea drepturilor sale, își vede, în mod natural, limitate propriile drepturi de drepturile similare ale celorlalți membri ai societății.”

Astfel, alineatul al doilea al art. 75 Cod civil are în vedere exact situațiile în care, prin exercitarea propriilor drepturi, o persoană ar putea aduce atingere drepturilor altuia. Asemenea atingeri nu vor fi considerate încălcări ale drepturilor altuia, deci nu vor fi sancționabile, dacă au fost comise în exercitarea propriilor drepturi și libertăți constituționale.

Pentru ca asemenea situații să se încadreze în limitarea prevăzută de textul citat, este necesar ca exercitarea propriilor drepturi și libertăți constituționale să îndeplinească o dublă condiție: exercitarea să se facă cu bună-credință și cu respectarea pactelor și convențiilor internaționale la care România este parte. Dacă aceste condiții nu sunt îndeplinite, vom fi în prezența abuzului de drept.

Mai mult, reclamanții consideră că art. 75 Cod civil nu este aplicabil, deoarece faptele intimaților-pârâți nu se pot încadra în nicio prevedere a dreptului intern (legea română) sau a dreptului internațional public (convențiile și pactele internaționale privitoare la drepturile omului la care România este parte).

Instanța de apel a aplicat, în mod eronat, la situația de fapt considerațiile jurisprudențiale corecte ale Curții Europene privind interpretarea anumitor articole (art. 8, 10 Convenție).

Instanța de apel nu a făcut aplicarea corectă a principiilor Curții Europene la situația de fapt, ignorând sustragerea, utilizarea ilegală și distorsionarea intenționată a conținutului unor documente.

Astfel intimații - pârâți au ignorat cu desăvârșire orice „îndatoriri și responsabilități”, în legătură cu comunicările privind Fundația și au omis să „acționeze cu bună-credință, astfel încât să transmită informații exacte și demne de încredere, cu respectarea deontologiei jurnalistice”.

Astfel, intimații - pârâți nu au cercetat acuratețea informațiilor furnizate și nu au urmărit verificarea acestora din trei surse, nu au consultat recurenții - reclamanți cu privire la veridicitatea afirmațiilor exprimate, nu au permis participarea recurenților - reclamanți la întâlnirea de la Șercăița și nu au acordat recurenților - reclamanți un drept la replică.

Reclamanții au reiterat informațiile furnizate în cererea de chemare în judecată, conform căroră, ulterior inițierii primelor atacuri ale intimaților - pârâți împotriva Fundației, recurenții - reclamanți au transmis acestora o invitație, în aprilie 2016 și, încă o dată public, în data de 28.11.2016, pentru stabilirea unei întâlniri și informarea acestora cu privire la activitățile Fundației în România. Scopul acestei invitații a fost lămurirea oricăror potențiale neînțelegeri cu privire la misiunea în domeniul ecologiei (respectiv protecția pădurilor contra defrișărilor ilegale, crearea de alternative economice pentru dezvoltarea comunităților locale din arealul geografic al potențialului Parc National Munții Făgăraș, după modele aplicate cu succes pe plan internațional).

Ca o dovadă evidentă atât a relei-credințe, cât și a ignorării cu desăvârșire a oricăror „îndatoriri și responsabilități”, Nostra Silva nu a dat niciodată curs invitației, chiar dacă Fundației a dorit să asigure un grad ridicat de transparență cu privire la activitatea sa, prin discutarea oricăror aspecte într-o întâlnire directă. Din contră, Nostra Silva a pus în mișcare o campanie, sistematică și

organizată, de diseminare a unor informații false, a cărei sancționare face obiectul acestei cauze.

În acest context, consideră că activitățile intimaților - pârâți nu pot fi circumscrise unei veritabile dezbateri, câtă vreme aceștia nu au dorit să participe la vreun dialog cu recurenții - reclamanți, ci, din contră, au preferat să recurgă la metode ilicite pentru sustragerea corespondenței lor interne și prelucrarea acesteia, în sensul de a le distruge imaginea.

În Cauza Steel & Morris vs. Marea Britanie, par. 89, Curtea a recunoscut dreptul ONG-urilor de a emite opinii cu privire la teme de interes public: „Într-o societate democratică, și grupurile mici și informate de campanie (...) trebuie să poată să își desfășoare eficient activitatea” și că, există un interes public puternic în a da posibilitatea unor asemenea grupuri și indivizi, din afara grupurilor principale (în engleză „mainstream”), să contribuie la dezbateră publică, prin diseminarea de informații și idei de interes public.”

Cu toate acestea, nicio interpretare corectă și obiectivă a dezvoltărilor jurisprudențiale ale Curții Europene (mai ales de către o instanță a unui stat membru al Consiliului Europei) nu poate implica ideea că, în contextul exprimării lor publice, aceste entități pot sustrage, în mod ilicit, informații private și vehicula informații false cu privire la anumite persoane, de natură a leza reputația profesională sau personală a acestora.

În acest sens Curtea Europeană a statuat, în numeroase cauze că: „presa trebuie să nu încalce anumite limite, în special cele privind reputația și drepturile altora și nevoia de a preveni divulgarea informațiilor confidențiale (Bladet Tromsø și Stensaas v. Norvegiei, par. 59). Garanția prevăzută de art. 10 în favoarea jurnaliștilor, la reportarea situațiilor de interes general, este supusă condiției ca aceștia să acționeze cu bună-credință, pentru a furniza informații precise și de încredere, conform eticii jurnalistice (Bladet Tromsø and Stensaas, par. 65), iar același principiu trebuie să se aplice și altora care se implică în dezbateri publice”.

Este evidentă reaua-credință a intimaților, câtă vreme aceștia au obținut corespondența internă a Fundației, prin mijloace nelegale, și, ulterior, au denaturat conținutul acesteia, în cadrul unei campanii complexe de denigrare a activității recurenților-reclamanți.

Ansamblul conduitelor intimaților - pârâți demonstrează că aceștia nu au acționat în conformitate cu regulile specifice profesiei de jurnalist, motiv pentru care nu se pot prevala de drepturi decurgând din această calitate.

Reclamanții au susținut că instanța de apel a aplicat, în mod eronat, la situația de fapt testul echilibrului propus de Curtea Europeană în Cauzele Von Hannover vs. Germania și Axel Springer AG vs. Germania, respectiv că instanța de apel a făcut o aplicare eronată a criteriilor pentru punerea în balanță a dreptului la libertatea de exprimare și a dreptului la respectarea vieții private.

În ceea ce privește aceste criterii, recurenții au formulat următoarele argumente:

Recurenții-reclamanți au fost de acord cu faptul că activitatea lor se circumscrie perfect unor teme majore, de interes public național și internațional, în domeniul protecției mediului. Acesta este motivul pentru care, în activitatea

lor, se conduc după principiul transparenței și a dialogului cu societatea civilă, dovada fiind invitațiile repetate adresate Nostra Silva, pentru a explica scopurile acțiunii lor în România.

Însă, contrar celor reținute de instanța de apel, nu consideră că articolele publicate, pe site-ul www.nostrasilva.ro, pot fi privite ca niște dezbateri normale de interes public, referitoare la protecția mediului și tăierile ilegale de păduri, deoarece informația diseminată de către Nostra Silva și Bogdan Todoran nu a fost verificată, este rezultatul unei acțiuni ilicite de sustragere de documente și a reprezentat o campanie de denigrare concentrată împotriva recurenților – reclamanți, în cadrul căreia s-au adus acuze fățișe de corupție și trafic de influență, fără niciun fundament legal, articolele incriminate încercând să creeze aparența unei relații ilegale între Fundație și Ministrul Mediului Apelor și Pădurilor de la acel moment, doamna Pasca Palmer.

De asemenea, intimații - pârâți au afirmat că, din corespondența privată a Fundației, ar rezulta că aceasta ar fi avut un rol în numirea domnilor Erika Stanciu și Viorel Lascu, în calitate de secretari de stat, acuzându-i, fără fundament, de corupție și trafic de influență.

În legătură cu aceste acuzații, complet neîntemeiate, intimații nu au furnizat nicio dovadă și au confirmat, prin susținerile din fața instanței de fond, că nu au inițiat absolut nici un demers administrativ ori judiciar pentru dovedirea acestor acuzații deosebit de grave, fiind de domeniul evidenței că aceștia, în realitate, nu au dorit să furnizeze informații exacte, circumscrise unei dezbateri veridice.

Instanța de apel, în mod greșit, a reținut că acțiunile intimaților - pârâți ar privi defrișările ilegale ori protecția mediului în general, câtă vreme activitatea Fundației în România urmărește tocmai prevenirea tăierilor ilegale, prin instituirea celor mai bune practici de protecție, confirmate la nivel internațional, sens în care Fundația a susținut crearea „Parcului Național Munții Făgăraș”.

În concluzie consideră că interesul general a fost grav lezat și prejudiciat prin aceste acțiuni ale intimaților - pârâți și, nicidecum servit, atât timp cât activitatea lor a fost prezentată denaturat. Astfel, populația din zonele în care Fundația este activă a fost indusă în eroare de către intimații – pârâți, inclusiv cu privire la oportunitățile de dezvoltare locală propuse de ei, al căror caracter profund benefic a fost confirmat la nivel mondial.

Reclamanții consideră că instanța de apel, în mod eronat, a reținut că notorietatea domnului Promberger și a Fundației ar reprezenta o justificare automată pentru limitarea dreptului la viață privată, în sensul de a îndritui intimații - pârâți să profereze informații profund defăimătoare la adresa acestora, precum și conduita ilicită a acestora, constând în sustragerea corespondenței private.

Considerațiile de ordin general reținute de instanța de apel nu pot fi interpretate în favoarea intimaților, fiind de domeniul evidenței că domnul Promberger nu a acționat, la momentul reprezentării Fundației, în calitate de persoană publică, ci de manager privat al Fundației ori că scopurile Fundației în România ar avea vreo legătură cu „probleme politice sau crime săvârșite” sau „probleme legate de sport sau artiști ai scene”.

Chiar dacă o anumită corespondență se referă la aspecte profesionale, atât timp cât aceasta este în domeniul privat al unei persoane, sustragerea ei reprezintă tot o încălcare a vieții private, în sensul art. 8 al Convenției Europene a Drepturilor Omului.

Faptele intimaților - pârâți nu au privit activitățile publice ale Fundației ori ale domnului Promberger, ci tocmai detalii din viața privată a recurenților, în înțelesul practicii Curții Europene din cauzele Von Hannover, pct. 63, și Standard Veriags GmbH, pct. 47, citate de instanța de apel în mod generic, fără a fi însă aplicate în această cauză.

Reclamanții au reiterat, așadar, că, astfel cum se poate observa din conținutul articolelor defăimătoare ale intimaților - pârâți, aceștia și-au fundamentat atacurile, în principal, pe corespondența internă a Fundației și a domnului Promberger care nu fusese în nici un fel dezvăluită publicului până la acel moment.

În acest context, consideră că nu există absolut nici un fundament pentru a se reține incidența practicii Curții Europene în Cauza Axel Springer AG vs. Germania, corespondența lor internă fiind protejată de dreptul la viață privată, potrivit regulii generale în materie.

Mai mult, din conținutul corespondenței lor interne (cu precădere Minuta Fundației), se poate observa că aceasta conține și exprimările unor alte persoane din cadrul Fundației, în afară de domnul Promberger, al căror drept la viață privată a fost, de asemenea, încălcat în mod flagrant, prin difuzările neautorizate ale intimaților. Este de domeniul evidenței că aceste persoane nu au apărut în spațiul public din România, neputându-se, așadar, considera că ar fi „persoane publice” și că ar exista vreo justificare pentru diseminarea conversațiilor private ale acestora.

Instanța de apel a reținut, complet fără fundament, că „informațiile incriminate au făcut deja obiectul unei publicări anterioare, câtă vreme această afirmație este complet contrară realității.

Astfel cum a rezultat și din declarațiile martorilor Andrei Ionuț Ciurcanu și Romana Elena Puiuț, articolele de presă ale acestor persoane au vizat alte aspecte decât corespondența lor internă.

De asemenea, articolele de presă ale acestor jurnaliști nu pot fi considerate ca fiind relevante în această cauză și având în vedere că principala acuzație care se aduce recurenților de către intimați este că ar fi săvârșit fapte penale, în legătură cu activitatea ministrului mediului din guvernul tehnocrat, precum și cu numire a doi secretari de stat.

Or, este de domeniul evidenței că jurnaliștii Andrei Ionuț Ciurcanu și Romana Elena Puiuț nu au raportat cu privire la aceste aspecte și nici nu se pot substitui organelor abilitate prin lege să dispună cu privire la aceste aspecte. Mai mult, nici probele video depuse de către intimații - pârâți nu pot susține teza conform căreia „E-mail Boitani” - Anexa 5, acțiune fond; „E-mail Lister” - Anexa 7, Minuta Fundației Anexa 13 ar fi fost anterior publicate în spațiul public, acest aspect nefiind, de altfel, nici susținut de către intimați la momentul depunerii acestor probe video.

Reclamanții consideră că instanța de apel a săvârșit o gravă eroare la momentul la care a reținut că modalitatea de obținere a corespondenței private a recurenților - reclamanți (în mod ilicit, fără acordul recurenților - reclamanți precum și denaturarea cu vădită rea-credință a acesteia) ar fi în consonanță cu practica Curții Europene.

Astfel cum s-a confirmat în cauză, intimatul - pârât Bogdan Todoran a declarat, la interogatoriu, că ar fi intrat în posesia acestei corespondențe interne de la un terț și că nu a obținut ori urmărit vreodată să obțină acordul recurenților.

În acest context, este de domeniul evidenței că, în cauză, recurenții - reclamanți nu au urmărit neapărat aflarea identității sursei intimatului - pârât, ci, astfel cum au detaliat prin cererea de chemare în judecată, de a sublinia că intimații - pârâți nu au obținut, de la ei sau cu acordul lor, dreptul de a difuza și de a denatura conținutul corespondenței lor interne.

De asemenea, consideră complet abuzivă invocarea protecției jurnalistice a surselor de către intimații – pârâți, ca unic temei pentru exonerarea acestora de la fapta ilicită a sustragerii corespondenței.

Practic, instanța de apel a validat argumentul, complet nefondat, al intimaților, în sensul că, dacă aceștia nu au dorit să indice modalitatea în care au efectuat sustragerea, atunci aceștia nu ar mai trebui pedepsiți, situație care nu poate fi acceptată și care echivalează cu o legitimare a comportamentului ilicit al intimaților și o denegare de justiție pentru reclamanți.

De asemenea, reclamanții nu înțeleg cum instanța de apel a putut ajunge la concluzia că această conduită a intimaților - pârâți ar putea îndeplini condiția bunei-credințe.

În acest context, este evident că paragraful din *Cauza Papaianopol vs. România* - „în orice caz, astfel cum s-a subliniat anterior, relevant sub acest aspect este ca persoana în cauză să acționeze cu bună-credință, or, Curtea Europeană a precizat, în *cauza Papaianopol vs. România*, că această condiție a bunei credințe este îndeplinită atunci când „reclamantul s-a implicat în mod activ în procesul său, a fost prezent la ședințele publice și s-a oferit mereu să dovedească adevărul afirmațiilor sale, iar comportamentul său examinat în general demonstrează că a acționat cu bună-credință, convins că informează publicul cu privire la o dezbatere de interes general” -, menționat de către instanța de apel, nu este relevant, deoarece este evident că implicarea pârâtului Todoran în mod activ în procesul său și prezența sa la ședințele publice nu pot legitima conduita sa față de Fundație.

Prin refuzul constant de a dezvălui modalitatea prin care a obținut documente și corespondența privată a reclamantului se dovedește exact nesinceritatea și reaua-credință a intimaților – pârâți, nicidecum buna lor credință.

Reclamanții consideră că „natura și gravitatea sancțiunilor impuse” intimaților - reclamanți de către instanța de fond sunt proporționale cu pericolul social al faptelor săvârșite de aceștia, neexistând niciun criteriu pentru cenzurarea acestor sancțiuni de către instanța de apel.

Astfel, recurenții consideră că eliminarea de pe site-ul nostrasilva.ro a articolelor defăimătoare, coroborat cu publicarea sentinței instanței în publicații

relevante, împreună cu acordarea unei despăgubiri materiale modice reprezintă o reparație justă a prejudiciului lor, în consonanță cu criteriile identificate în practica Curții Europene.

5. Apărările formulate în cauză:

Intimații au depus întâmpinare, prin care au solicitat respingerea recursului formulat de reclamant și menținerea ca legală și temeinică a hotărârii atacate.

În etapa procesuală a recursului, nu a fost administrată proba cu înscrisuri noi, în sensul art. 492 Cod procedură civilă.

6. Procedura de filtru:

Raportul întocmit în cauză, în condițiile art. 493 alin. 2 și 3 Cod procedură civilă, a fost analizat în completul de filtru, fiind comunicat părților, iar prin încheierea din 1 iulie 2020, completul de filtru a admis în principiu recursul declarat de recurenta-reclamantă Fundația Conservation Carpathia și recurentul – pârât Promberger Christoph Franz Johannes împotriva deciziei civile nr. 923/Ap/2019 din 4 iulie 2019, pronunțată de Curtea de Apel Brașov – Secția civilă și a stabilit termen de judecată în ședință publică, la data de 7 octombrie 2020, cu citarea părților.

7. Soluția și considerentele Înaltei Curți de Casație și Justiție:

Examinând decizia recurată, prin prisma criticilor și a apărărilor formulate în cauză, precum și prin raportare la dispozițiile legale interne și convenționale relevante, Înalta Curte constată că recursul exercitat de reclamantii Fundația Conservation Carpathia și Promberger Christoph Franz Johannes este nefondat, pentru considerentele ce urmează să fie expuse:

Prin demersul judiciar declanșat în cauza dedusă judecării, reclamantii au solicitat instanței antrenarea răspunderii civile delictuale a pârâților Federația Proprietarilor de Păduri și Pășuni din România – Nostra Silva și Todoran Bogdan Ioan Tudor, pentru atingerea adusă dreptului la viață privată, în componentele sale privind dreptul la onoare, imagine și demnitate a reclamantilor, susținând că, pe blogul www.nostrasilva.ro, au fost publicate o serie de articole, având următoarele titluri: „„Conservation Carpathia: Să dăm lovitură! Să îi păcălim pe localnici!”; „Corupție cât Yellowstone în Guvernul Cioloș”; „Pașca Palmer: Dovada traficului de influență pentru Conservation Carpathia”; „Româniiăștia sunteți niște țigani. Sunteți mai rău ca în Africa - C. Promberger - Coordonator Conservation Carpathia”, accesând și utilizând în mod ilegal corespondența electronică privată a reclamantilor.

Prima instanță a admis în parte cererea de chemare în judecată, apreciind, în esență, că are caracter ilicit fapta pârâților de a accesa corespondența privată a reclamantilor și de a o publica în mijloacele de comunicare în masă, însoțită de o interpretare de natură a acredita ideea săvârșirii de către aceste părți a unor acțiuni contrare legii. Prin urmare, libertatea de expresie nu poate fi folosită ca temei al săvârșirii unei ilegalități și nici nu poate constitui motiv de exonerare de răspundere a unei persoane care a săvârșit o faptă ilicită.

Spre diferență, instanța de apel, interpretând și aplicând jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materia libertății de exprimare, a apreciat că toate articolele publicate pe site-ul www.nostrasilva.ro se înscriu în

contextul unor dezbateri de interes public, referitoare la protecția mediului și tăierile ilegale de păduri, subiecte de actualitate, atât la data publicării articolelor incriminate, cât și în prezent, iar, în speță, nu s-a dovedit că pârâțul Bogdan Ioan Tudor Todoran ar fi accesat, fără drept, sistemul informatic aparținând reclamantei în vederea difuzării emailurilor private, ci aceste emailuri i-ar fi fost puse la dispoziție de o altă persoană, a cărei identitate nu a fost dezvăluită; astfel încât dreptul la liberă exprimare al pârâților trebuie să prevaleze asupra dreptului la viață privată a reclamanților.

Sub un prim aspect, pentru a fixa coordonatele analizei de legalitate a recursului, trebuie subliniat că, în actuala reglementare procesual civilă, se consacră în mod expres, în dispozițiile art. 483 alin. 3 Cod procedură civilă (*recursul urmărește să supună Înaltei Curți de Casație și Justiție examinarea, în condițiile legii, a conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile*), natura recursului de a fi o cale de atac exclusiv de legalitate, iar nu de netemeinicie.

Tot astfel, având în vedere cauza cererii de chemare în judecată (*causa debendi*) și prevederile art. 9 alin. 2 Cod procedură civilă, conform cărora *obiectul și limitele procesului sunt stabilite prin cererile și apărările părților*, respectiv dispozițiile art. 22 alin. 6 Cod procedură civilă, conform cărora *judecătorul trebuie să se pronunțe asupra a tot ceea ce s-a cerut, fără însă a depăși limitele investiției, în afară de cazul în care legea ar dispune altfel*, aceste texte legale consacrand principiul disponibilității, ca principiu fundamental al procesului civil, dreptului procesual de dispoziție al părții corespunzându-i obligația instanței de a se pronunța exclusiv asupra a ceea ce partea a înțeles să supună judecării prin cererea sa, formulată în condițiile legii, instanța de recurs constată că demersul judiciar al reclamanților este fundamentat pe o răspundere civilă delictuală pentru atingerea adusă drepturilor personale nepatrimoniale, constând în onoare, demnitate, drept la propria imagine, ca elemente ale dreptului la viață privată, și nu pe încălcarea dreptului la corespondență, ca o componentă distinctă.

În consecință, obiectul controlului de legalitate în prezentul recurs, în considerarea art. 488 pct. 8 Cod procedură civilă, invocat de către recurenți, îl constituie aplicarea normelor care reglementează răspunderea civilă delictuală pentru fapta proprie la situația de fapt deplin stabilită și pe care nimeni nu o contestă în cauză, în contextul unui litigiu ce aduce în dezbatere coexistența dreptului la liberă exprimare și a dreptului la viață privată, invocate de către părțile litigante, prin prisma normelor legale interne și a dispozițiilor art. 8 și 10 ale Convenției Europene a Drepturilor Omului.

În drept, dispozițiile art. 1349 Cod civil statuează că: *Orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile ori inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane. Cel care, având discernământ, încalcă această îndatorire răspunde de toate prejudiciile cauzate, fiind obligat să le repare integral (...).*

Conform prevederilor art. 1357 Cod civil, *Cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare. Autorul prejudiciului răspunde pentru cea mai ușoară culpă.*

Noul cod civil reglementează cu caracter extins dreptul la liberă exprimare și dreptul la viață privată, în acord cu dispozițiile constituționale și ale Convenției Europene a Drepturilor Omului, precum și cu jurisprudența instanței de contencios european al drepturilor omului, care formează împreună un *bloc de convenționalitate*, obligatoriu pentru instanțe și instituțiile statului, în temeiul art. 1 și 46 din Convenție.

Art. 70 Cod civil prevede că: *Orice persoană are dreptul la libera exprimare. Exercițarea acestui drept nu poate fi restrânsă decât în cazurile și limitele prevăzute la art. 75.*

Potrivit art. 71 alin. 1 și 2 Cod civil: *Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private. Nimeni nu poate fi supus vreunor imixtiuni în viața intimă, personală sau de familie, nici în domiciliul, reședința sau corespondența sa, fără consimțământul său ori fără respectarea limitelor prevăzute la art. 75.*

Conform dispozițiilor art. 72 Cod civil: (1) *Orice persoană are dreptul la respectarea demnității sale. (2) Este interzisă orice atingere adusă onoarei și reputației unei persoane, fără consimțământul acesteia ori fără respectarea limitelor prevăzute la art. 75.*

În acest sens, art. 75 Cod civil prevede că: (1) *Nu constituie o încălcare a drepturilor prevăzute în această secțiune atingerile care sunt permise de lege sau de convențiile și pactele internaționale privitoare la drepturile omului la care România este parte. (2) Exercițarea drepturilor și libertăților constituționale cu bună-credință și cu respectarea pactelor și convențiilor internaționale la care România este parte nu constituie o încălcare a drepturilor prevăzute în prezenta secțiune.*

Potrivit art. 252 Cod civil: *„Orice persoană fizică are dreptul la ocrotirea valorilor intrinseci ființei umane, cum sunt viața, sănătatea, integritatea fizică și psihică, demnitatea, intimitatea vieții private, libertatea de conștiință, creația științifică, artistică, literară sau tehnică.”*

Articolul 10 din Convenție prezintă următorul conținut: *Orice persoană are dreptul la libertatea de exprimare. Acest drept cuprinde libertatea de opinie și libertatea de a primi sau de a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere. (...) Exercițarea acestor libertăți ce comportă îndatoriri și responsabilități poate fi supusă unor formalități, condiții, restrângeri sau sancțiuni prevăzute le lege, care constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, integritatea teritorială sau siguranța publică, apărarea ordinii și prevenirea infracțiunilor, protecția sănătății sau a moralei, protecția reputației sau a drepturilor altora, pentru a împiedica divulgarea de informații confidențiale sau pentru a garanta autoritatea și imparțialitatea puterii judecătorești”.*

Dispozițiile art. 8 din Convenție prevăd următoarele: *„Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale. Nu este admis amestecul unei autorități publice în*

exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege și dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea națională, siguranța publică, bunăstarea economică a țării, apărarea ordinii și prevenirii faptelor penale, protejarea sănătății sau a moralei, ori protejarea drepturilor și libertăților altora”.

Printr-o primă critică, expunând majoritar argumente factice, recurenții invocă faptul că decizia recurată a fost dată cu aplicarea greșită a dispozițiilor art. 75 alin. 2 Cod procedură civilă, întrucât instanța de apel a ignorat faptul că intimații nu au administrat nicio probă aptă a demonstra faptele menționate prin articolele și comunicările publice pretins defăimătoare ale acestora.

Or, pentru a analiza această critică, trebuie făcută, din perspectivă convențională, o distincție între imputarea unor *fapte determinante*, ce implică *obligatia de a furniza o bază factuală suficientă*, și emiterea unor *judecăți de valoare* care, deși nu trebuie să fie lipsite total de o bază reală, sunt supuse, în special, *probei bunei-credințe* (a se vedea în acest sens, hotărârile *Radio France și alții c. Franței*, par. 37; *Dalban c. României*, par. 49 - 50; *Bladet Tromso și Stensaas c. Norvegiei*, par. 65 și urm.).

În litigiul dedus judecătii, putem distinge cel puțin două nivele de imputare - afirmații factuale, obiective - și un tărâm al judecăților de valoare.

Instanța de recurs apreciază însă că, inclusiv pe terenul imputărilor factuale, în principiu, unui jurnalist nu trebuie să i se pretindă administrarea unor probe de aceeași valoare sau semnificație probatorie ca cele administrate într-un proces penal, ci faptele pe care le aduce la cunoștința publicului, dacă au natura unor fapte determinate, obiective trebuie să se sprijine pe o bază factuală suficientă care să îl determine, în exercitarea dreptului la liberă exprimare, dar, corelativ, și a dreptului membrilor societății de a primi informații reale, veridice despre subiecte de interes general, să le facă publice.

În acest context, instanța de apel, într-o analiză minuțioasă a conținutului articolelor imputate pârâților, a reținut că articolul menționat prezintă informații factuale necontestate, respectiv că secretarii de stat Erika Stanciu și Viorel Lascu au fost membrii în consiliul director al Fundației Conservation Carpathia, că Guvernul României a preluat o inițiativă ce a aparținut și a fost susținută, inițial, de această fundație privată și că, prin nota 5913/CPP din 6.09.2016, aprobată de Ministrul Mediului, reclamantul Christoph Promberger a fost numit în grupul de lucru pentru speciile urs, lup, râs și pisică sălbatică. Acestea sunt fapte și ele nu pot fi contestate.

În schimb, instanța de apel a apreciat că titlul articolului, care se referă la existența unui trafic de influență în favoarea fundației reclamante, reprezintă o judecată de valoare care se fundamentează pe informațiile factuale menționate anterior, nefiind, așadar, lipsită de orice fundament.

Referitor la articolul postat în data de 19.10.2016 și intitulat „Corupție cât Yellowstone în Guvernul Coloș”, se constată că sunt indicate data și modalitatea în care a dobândit personalitate juridică reclamanta Conservation Carpathia, compunerea organelor de conducere ale acesteia, cu arătarea naționalității membrilor ce alcătuiesc aceste organe.

De asemenea, în cuprinsul acestui articol, sunt redate, din nou, informațiile vizând achiziția de teren împădurit de către reclamantă și este inserată informația că, odată cu investirea Guvernului Cioloș, fundația reclamantă a reușit să promoveze trei „tehnocrați” în Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor, anume, doi secretari de stat și un ministru, respectiv, pe Erika Stanciu, Viorel Lascu și Cristina Pașca-Palmer - care au activat în cadrul fundației reclamante sau în cadrul fundațiilor care au derulat proiecte împreună cu aceasta.

De asemenea, în cadrul acestui articol, se arată că, pentru punerea în aplicare a proiectului Parcul Național Munții Făgăraș, ministrul Pașca – Palmer a efectuat deplasări cu elicopterul în zonă, refuzând să precizeze sursa finanțării acestor deplasări, și că, dată fiind amploarea campaniei de imagine pe care acesta a declanșat-o, se ajunge la concluzia că implementarea acestui proiect este obiectivul nr. 1 al ministrului.

Se mai menționează conținutul e-mailului trimis, la data de 11.12.2015, de Paul Lister către membrii Consiliului Director al reclamantei, cu comentariul că acesta dezvăluie modul în care fondatorii Conservation Carpathia „gândesc strategia poziționării organizației în România”, subliniind că unul din scopurile fundației ar fi să găsească 1,2 români bine poziționați care pun preț pe istoria naturală și care ar putea deschide uși în comunitățile înstărite și corporate. Așadar, trebuie remarcat, că, în conținutul articolului, sunt oferite informații factuale, necontestate de nici una dintre părți, reclamantii fiind, de fapt, afectați de titlul articolului, prin intermediul căruia s-ar sugera că există fapte de corupție în guvernul Cioloș.

Or, în aplicarea jurisprudenței Curții Europene relevante, instanța de apel a reținut că nu poate, în sine, să ridice o problemă faptul că, în titlul articolului, au fost folosite anumite expresii, destinate, în mod verosimil, să capteze atenția publicului, atât timp cât, în conținutul articolului, sunt prezentate informații veridice (cauza *Flinkkilä și alții c. Finlandei*).

Totodată, articolul „Conservation Carpathia: Să dăm lovitură! Să-i păcălim pe localnici!”, postat pe site-ul Nostra Silva, în data de 24.01.2017, începe cu următoarea mențiune: „consemnarea dezbaterilor din cadrul unei ședințe a consiliului director al Fundației Conservation Carpathia demonstrează adevărată abordare a proiectului de acaparare a teritoriului României” și se arată, apoi, că, în cadrul acestei ședințe, reclamantul Christoph Promberger a spus: „este momentul potrivit să intervenim și să dăm lovitură cu primul mare lot de teren de aproape 4.000 ha, din mai multe loturi de teren ale Obștii Rucăr”.

În ceea ce privește imputarea faptului că traducerea din limba engleză a pasajelor din minuta întocmită cu ocazia ședinței a consiliului director al Fundației ar fi fost distorsionată, aspect, de asemenea, de temeinicie, iar nu de nelegalitate, se poate reține, astfel cum s-a subliniat și în fața instanței de recurs, că variantei în limba română a acestei traduceri, i-a fost atașată varianta în limba engleză, ceea ce tinde la demonstrarea bunei-credințe a părților, în demersul de informare a publicului, interesat de acest subiect.

Totodată, în cuprinsul acestui articol, s-a mai menționat chestiunea referitoare la achiziționarea terenurilor deținute de obști, fiind precizat că

membrii acestora nu au voie să-și vândă obștile nimănui din afara obștii și s-a sugerat ca fundația reclamantă să devină membru în obște, pentru a cumpăra proprietăți de la alți proprietari și a dobândi rapid o majoritate. Faptul că, ulterior, s-a procedat în acest mod, pentru a achiziționa terenuri ce aparțineau obștilor, rezultă din cuprinsul sentințelor civile nr. 216/2018 și 3124/2018 ale Judecătoriei Câmpulung, prin intermediul cărora s-a constatat nulitatea absolută a unor hotărâri ale adunărilor generale, prin care au fost primite, în calitate de membri, anumite persoane juridice, ce nu aveau calitatea de moșnean, ceea ce presupune că afirmațiile pârâților referitoare la modul de dobândire a unor terenuri forestiere de către societățile comerciale controlate de reclamantul Christoph Promberger nu sunt chiar lipsite de orice fundament.

Având în vedere toate aceste argumente ale instanței de apel și principiile aplicabile în domeniul distincției enunțate, instanța de recurs apreciază că, în cauză, nu se poate decela nici un viciu de nelegalitate a deciziei pronunțate din perspectiva analizată.

În conexiune cu aspectele deja analizate, ce se raportează, de asemenea, la dispozițiile art. 75 alin. 2 Cod civil, recurenții impută instanței de apel faptul că a ignorat că exercițiul drepturilor individuale nu se poate realiza decât până la lezarea drepturilor altora.

În enunțarea acestei critici, recurenții invocă, mai întâi, doctrina juridică privind interpretarea art. 75 alin. 2 Cod procedură civilă, pentru ca, ulterior, într-o argumentație contradictorie, să susțină că art. 75 alin. 1 și 2 nu este aplicabil în speța dedusă judecății, deoarece faptele intimaților nu se pot încadra în nicio prevedere din dreptul intern sau internațional.

În acest punct, instanța de recurs reține că are valoare de principiu, legal consacrat, faptul că limitele externe ale dreptului la liberă exprimare se întind până acolo unde ele ar putea atinge drepturile legitime ale altei persoane.

Însă, sub un prim aspect, din examinarea considerentelor deciziei recurate, rezultă, în mod evident, contrar alegațiilor reclamanților, că instanța de apel nu a ignorat dispozițiile art. 75 alin. 2, ci analiza sa s-a circumscris modului în care dreptul la viață privată, invocat de reclamanți, interacționează cu dreptul la libertatea de exprimare, ai cărui titulari sunt pârâții, limitelor acestui drept, prin prisma elementelor esențiale dezvoltate de jurisprudența instanței de contencios european a drepturilor omului în această materie, instanța de apel concluzionând că dreptul la liberă exprimare al pârâților trebuie să prevaleze în raport cu dreptul la protejarea vieții private a reclamanților.

Sub un al doilea aspect, recurenții nu explică în ce fel, dacă art. 75 Cod civil nu ar fi aplicabil, se poate susține, în cadrul aceleiași critici și chiar prioritar, aplicarea greșită a acestor dispoziții legale.

În consecință, din perspectiva criticilor formulate de recurenții reclamanți privind aplicarea greșită a dispozițiilor art. 75 alin. 2 Cod civil, instanța de recurs apreciază că, în mod corect, a stabilit instanța de apel că dreptul la liberă exprimare a pârâților a fost exercitat în limitele sale interne, cu consecința stabilirii inexistenței caracterului ilicit al faptelor imputate pârâților și, deci, a neîndeplinirii cumulative a cerințelor legale pentru antrenarea răspunderii civile delictuale a acestora.

Pe planul interpretării și aplicării dispozițiilor convenționale, raportat la criticile concrete ale recurenților sub acest unghi, instanța de recurs va face următoarele considerații:

O primă critică a recurenților în acest sens s-a raportat la aplicarea, în mod eronat, a considerațiilor Curții Europene a Drepturilor Omului privind interpretarea art. 8 și 10 ale Convenției, la situația de fapt din speță.

Or, este evident că, prin această critică, în care se reiterează aspecte de fapt și argumente ale cererii de chemare în judecată, și se solicită instanței de recurs reaprecierea acestei situații de fapt, în ceea ce privește buna-credință a intimaților, recurenții nu formulează veritabile critici de nelegalitate care să poată fi supuse cenzurii instanței de recurs, ci critici de netemeinicie care sunt incompatibile cu structura și natura recursului, consacrată în mod expres în dispozițiile art. 483 alin. 3 Cod procedură civilă.

O altă critică a recurenților a vizat aplicarea eronată la situația de fapt a testului echilibrului „propus” de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauzele *von Hannover contra Germaniei* și *Axel Springer AG contra Germaniei*.

În acest context, instanța de recurs apreciază că examinarea cauzei trebuie realizată din perspectiva echilibrului între cele două drepturi, deopotrivă garantate, verificând dacă, prin fapta imputată, intimații s-au plasat în afara limitelor de protecție oferite de art. 10 care garantează dreptul la libertate de exprimare, cu consecința încălcării dreptului la viață privată al reclamantilor, garantat de art. 8 al Convenției Europene a Drepturilor Omului.

Trebuie subliniat că dreptul la libertatea de exprimare, garantat de art. 10 al Convenției, și dreptul la viață privată, consacrat de art. 8 al Convenției, sunt protejate în mod egal de lege și nu sunt ierarhizate, deci nu se poate da *a priori* superioritate vreunui dintre ele, ci instanțele naționale trebuie să cântărească cu atenție interesele concurente aflate în joc, iar atunci când examinează necesitatea ingerinței în dreptul la libertatea de exprimare, în vederea protejării reputației sau drepturilor altora, Curții Europene i se poate solicita să verifice dacă autoritățile interne au păstrat *un just echilibru* între protejarea a două valori garantate de Convenție și aflate în conflict în anumite cauze și dacă *motivele* pe care autoritățile interne le-au invocat pentru a justifica ingerința în dreptul la libertatea de exprimare au fost *relevante și suficiente* (a se vedea, în acest sens, cauza *Axel Springer AG c. Germanie*, hotărârea de Mare Cameră din 7 februarie 2012 și cauza *Cicad c. Elveției*, hotărârea din 7 iunie 2016).

Instanța de recurs apreciază că articolul 8 este aplicabil în cauza dedusă judecătii, pentru considerentele ce vor succede.

Plecând de la premisa că noțiunea de *viață privată* este o noțiune autonomă, ce nu poate fi supusă unei definiții exhaustive, s-a afirmat că aceasta are un conținut care variază, în funcție de epoca la care se raportează, de societatea în care individul trăiește și chiar de apartenența acestuia la un anumit grup social.

Astfel, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în interpretarea evolutivă a dispozițiilor art. 8, a apreciat, în jurisprudența sa, că viața privată are două componente structurale – *viață privată intimă*, raportată la sfera intimă a

individului și *viață privată socială*, respectiv dreptul persoanei de a stabili și dezvolta relații cu semenii săi.

Așa fiind, nu există nicio rațiune de principiu care să conducă la concluzia excluderii activității profesionale din noțiunea de viață privată, în sensul art. 8 al Convenției, pentru că, în ultimă instanță, majoritatea oamenilor au posibilitatea ca, la locul lor de muncă, să stabilească legături cu lumea exterioară (a se vedea, în acest sens, cauza *Niemietz contra Germaniei*, hotărârea din 16 decembrie 1992, par. 29; cauza *Campagnano contra Italiei*, hotărârea din 23 martie 2006, par. 53).

Mai mult, s-a afirmat că există o zonă de interacțiune între individ și terți, zonă care, fie și într-un context public, poate ține de viața privată a unei persoane (cauza *Von Hannover contra Germaniei*, hotărârea din 24 iunie 2004, par. 50).

Noțiunea de *corespondență*, inclusiv cea privind activitatea profesională, și mesajele electronice intră, de asemenea, sub protecția art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului (cauza *Niemietz contra Germaniei*, precit.; cauza *Halford c. Marii Britanii*, hotărârea din 25 iunie 1997), însă, pentru considerentele deja expuse privind limitele obiective ale judecării cauzei, fixate prin efectul introducerii cererilor formulate de reclamânți, deci, inclusiv prin efectele recursului, aceasta nu comportă o analiză distinctă, ci analiza sa se greșează pe limitele exercitării dreptului la liberă exprimare.

Tot astfel, articolul 10 este aplicabil în cauza dedusă judecării, întrucât atât intimatul pârât Bogdan-Ioan Tudor Tudoran, cât și intimata pârâtă Federația Proprietarilor de Păduri și Pășuni din România „Nostra Silva” sunt titulari ai dreptului la libertatea de exprimare.

În acest punct, trebuie subliniat că recurenții au susținut faptul că intimatul pârât nu are calitatea de jurnalist, iar acesta a susținut, în fața instanței de recurs, că nu este un jurnalist, în sensul clasic al termenului, dar practică un „jurnalism cetățenesc”.

În opinia instanței de recurs, ceea ce are importanță în cauză nu este existența sau nu a unei legitimații de jurnalist, în sensul material al termenului, ci faptul că atât intimatul pârât, persoană fizică, cât și intimata pârâtă, persoană juridică, au o activitate susținută în plan public, pe tărâmul protecției mediului și al pădurilor, astfel încât limitele libertății de exprimare, în cazul acestora, trebuie să fie recunoscute ca fiind mai largi.

În ceea ce privește *dreptul la libertatea de exprimare*, garantat de articolul 10 al Convenției, în doctrina drepturilor omului, este unanim admis că acesta nu este unul absolut; paragraful 2 fiind cel care permite restrângerea exercitării acestuia, în ipoteza în care folosirea libertății de exprimare este îndreptată împotriva unor interese de ordin general, precum și a unor interese de ordin personal, anume reputația și drepturile ce aparțin altor persoane.

Instanța europeană a subliniat însă, în repetate rânduri, că restricțiile libertății de exprimare, oricare ar fi contextul în discuție, nu sunt compatibile cu dispozițiile art. 10 par. 2 al Convenției decât dacă sunt respectate cele trei condiții cumulative enumerate în paragraful 2, enunțate și analizate de către instanța de apel, respectiv:

- să fie prevăzute de lege (noțiune autonomă), lege care trebuie să întrunească anumite calități, respectiv să fie accesibilă și previzibilă;

- să urmărească cel puțin unul dintre scopurile legitime prevăzute de par. 2 al art. 10 al Convenției;

- să fie necesare într-o societate democratică, adică să corespundă unei nevoi sociale imperioase pentru atingerea aceluși scop, respectiv să nu fie arbitrară sau excesivă (a se vedea, în acest sens, *Cumpănă și Mazăre contra României*, *Barb împotriva României*, *Sabou și Pîrcălab împotriva României*).

Acestor condiții legale, li s-a adăugat, pe cale pretoriană, și cerința proporționalității, văzută ca balans între măsura dispusă de stat și scopul legitim invocat, respectiv ca ingerința dispusă să nu fie arbitrară sau excesivă (a se vedea, în acest sens, cauzele *Cumpănă și Mazăre contra României*, *Barb împotriva României*, *Sabou și Pîrcălab împotriva României*).

În acest context, trebuie subliniat că cerințele legale trebuie îndeplinite cumulativ, dar analiza este graduală, în sensul că dacă una dintre condiții nu este îndeplinită, nu mai este necesar, în principiu, să fie epuizată examinarea tuturor.

Testul de necesitate și proporționalitate impune ca instanța să verifice dacă există un echilibru între ingerința dispusă și valoarea ocrotită și dacă motivele invocate de stat, prin autoritățile sale, sunt suficiente și pertinente, pentru a justifica măsura dispusă.

În plus, necesitatea păstrării echilibrului între cele două drepturi aflate în dispută poate impune adoptarea unor măsuri pozitive, în măsură să garanteze respectarea efectivă a vieții private, mergând până la relațiile interpersonale ale indivizilor implicați (a se vedea, în acest sens, cauzele *Von Hannover împotriva Germaniei*, nr. 59.320/00, par. 57, și *Petrina împotriva României*, par. 35, hotărârea din 14 octombrie 2008), însă revine statului marja de apreciere în evaluarea necesității protecției acestor drepturi.

În acest sens, contextul în care se manifestă libertatea de exprimare are o importanță majoră pentru identificarea limitelor permise în exercitarea acestui drept, Curtea Europeană acordând o atenție sporită acestui aspect, subliniind necesitatea luării în considerare a tuturor împrejurărilor în care au fost făcute afirmațiile (cauza *Bladet Tromso și Stensaas c. Norvegiei*, par. 62).

Caracterul justificat al unei ingerințe se stabilește, așadar, în lumina tuturor circumstanțelor cauzei, prin raportare la toate elementele existente și cu aplicarea criteriilor jurisprudențiale relevante.

În cauza *Handyside c. Marii Britanii*, s-a subliniat că „libertatea de exprimare constituie unul din fundamentele esențiale ale unei societăți democratice, una din condițiile primordiale ale progresului său și ale împlinirii individuale a membrilor săi. Sub rezerva paragrafului 2 al art. 10, ea acoperă nu numai „informațiile” sau „ideile” care sunt primite favorabil sau care sunt considerate inofensive ori indiferente, ci și pe acelea care offensează, șochează sau îngrijorează statul sau un anumit segment al populației. Acestea sunt cerințele pluralismului, toleranței și spiritului deschis, în absența cărora nu există societate democratică”.

Astfel, deși adevărul obiectiv al afirmațiilor nu trebuie să fie singurul criteriu luat în considerare de instanțe, în ipoteza în care se analizează o acuzație

de pretinsă atingere a reputației sau demnității unei persoane, elementul determinant trebuind să fie buna-credință a autorului afirmațiilor care ar trebui să furnizeze informații credibile și plauzibile.

În aprecierea depășirii limitelor libertății de exprimare și necesității respectării dreptului la viața privată, respectiv dreptul la imagine și dreptul la reputație, Curtea Europeană, într-o jurisprudență constantă, a avut în vedere calitatea și funcția persoanei criticate; forma/stilul și contextul mesajului critic; contextul în care este redactat articolul (*cauza Niculescu Dellakeza c. României*); interesul public pentru tema dezbătută (*cauza Bugan c. României*); buna-credință a jurnalistului (*cauza Ileana Constantinescu c. României*); raportul dintre judecățile de valoare și situațiile faptice; doza de exagerare a limbajului artistic; proporționalitatea sancțiunii cu fapta imputată, precum și motivarea hotărârii, respectiv motivele pertinente și suficiente pe care autoritățile le invocă pentru a justifica ingerința în dreptul la libertatea de exprimare (*cauza Bugan c. României*, *cauza Dumitru c. României*, *cauza Cumpănă și Mazăre c. României*).

În același sens, criteriile relevante pentru punerea în balanță a celor două drepturi au fost sintetizate în *hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 7.02.2012, în cauza Von Hannover împotriva Germaniei și în cauza Axel Springer AG împotriva Germaniei, hotărârea din 7.02.2012* și au fost analizate distinct de către instanța de apel, reprezentând fundamentul silogismului judiciar ce a determinat deznodământul judiciar în cauză.

Un criteriu esențial, în viziunea Curții Europene, îl reprezintă contribuția pe care a avut-o la o dezbatere de interes general publicarea articolelor de presă de către jurnaliști sau, în general, publicarea unor informații de asemenea natură.

Un al doilea criteriu important este legat de calitatea celor care invocă dreptul la liberă exprimare și, corelativ, a celor care invocă afectarea dreptului la viață privată, precum și de notorietatea persoanei vizate și obiectul articolelor de presă.

Din această perspectivă, se impune efectuarea distincției între persoanele care acționează în context privat și cele care acționează în context public, în calitate de personalități politice, care dețin funcții publice sau sunt persoane publice. În funcție de această distincție, se apreciază limitele în care persoana în cauză poate pretinde o protecție deosebită a dreptului său.

În concret, în cazul persoanelor publice, protecția pe care o pot pretinde este mai restrânsă, iar în cazul persoanelor care nu pot fi considerate publice, acestea pot pretinde o respectare mai riguroasă a dreptului la viață privată. Chiar dacă acestea din urmă nu sunt persoane publice, însă ele se bucură de o anumită notorietate, în cazul în care imaginile sau știrile difuzate se raportează exclusiv la detalii din viața privată, libertatea de exprimare a ziariștilor sau a terților, în general, se impune a fi interpretată mai strict.

În cauza dedusă judecății, recurenții reclamanți au recunoscut că activitatea lor se circumscrie unor teme majore de interes public național și internațional în domeniul protecției mediului, respectiv „Crearea Parcului Național Munții Făgăraș”, susținând însă că informația diseminată de intimații pârâți, prin care au fost acuzați de corupție și trafic de influență, reprezintă o campanie de denigrare, ce nu susține interesul general. Recurenții au susținut, de

asemenea, că instanța de apel a reținut, în mod eronat, că notorietatea recurentului reclamant ar reprezenta o justificare automată pentru limitarea dreptului la viață privată.

În analiza criteriilor enunțate *supra*, instanța de apel a reținut că toate articolele publicate pe site-ul www.nostrasilva.ro se înscriu în contextul unor dezbateri de interes public, referitoare la protecția mediului și tăierile ilegale de păduri, existând numeroase emisiuni TV sau reportaje referitoare la proiectul de înființare a Parcului Național Munții Făgăraș.

În plus, instanța de apel a considerat că, în ceea ce privește notorietatea persoanei vizate și obiectul reportajului, se remarcă faptul că toate articolele publicate pe site-ul de internet www.nostrasilva.ro și incriminate de către reclamanți nu au privit detalii din viața personală a reclamantului Christoph Franz Johannes Promberger, ci au privit chestiuni de interes public, legate de activitatea publică a acestuia, în calitate de director executiv al Fundației Conservation Carpathia; că ambii reclamanți se bucurau de o numită notorietate, nefiind vorba de persoane private complet străine publicului, apărând în mai multe emisiuni televizate sau în presa scrisă, în vederea promovării obiectivelor asumate de fundația reclamantă.

Același considerente au fost considerate valabile și în cazul reclamantei Fundația Conservation Carpathia, asociațiile private expunându-se unui control minuțios, atunci când coboară în arena dezbaterii publice, și, în consecință, trebuind să facă dovada unei mai mari toleranțe față de criticile formulate de opozanții lor, cu privire la obiectivele lor și la mijloacele folosite pentru atingerea acestora (*Paturel c. Frantei*).

Astfel, în opinia instanței de recurs, nu există nicio îndoială că modul în care sunt numiți miniștri într-un anumit guvern, legăturile acestora cu diverse organizații non-guvernamentale sau fundații, activitatea anterioară a acestora în cadrul unor astfel de organizații, activitatea în domeniul protecției mediului sunt chestiuni foarte importante într-o societate democratică, despre care publicul are un interes legitim de a fi informat și care cad sub incidența dezbaterilor publice.

În consecință, în acord cu statuările instanței de apel, și instanța de recurs apreciază că subiectele prezentate de intimați în articolele imputate au natura unor subiecte de interes public, general; că se înscriu în contextul unor dezbateri publice despre un subiect sensibil în România – retrocedarea pădurilor, înstrăinarea pădurilor și/sau defrișările lor nelegale, activitatea înalților funcționari guvernamentali în legătură cu Fundația reclamantă; că ele nu privesc aspecte ale vieții personale a recurentului reclamant, că limitele criticii sunt mai largi în cazul persoanelor care s-au expus public și care au tins să-și facă publice scopurile și obiectivele ce formează activitatea lor, iar faptul că recurenții sunt nemulțumiți de maniera în care au fost acestea prezentate nu reprezintă un argument pentru a reține un viciu de nelegalitate a deciziei recurate sub acest aspect.

Un al treilea criteriu este reprezentat de comportamentul anterior al persoanei în cauză. În jurisprudența instanței europene, s-a arătat, în acest sens, că este relevant comportamentul persoanei în cauză înainte de difuzarea știrilor sau faptul că informațiile au făcut sau nu obiectul unei difuzări anterioare.

Relativ la acest criteriu, recurenții au susținut că, fără niciun fundament, a reținut instanța de apel că informațiile publicate au făcut deja obiectul unor publicări anterioare, câtă vreme documentele lor interne nu au fost niciodată anterior publicate, iar din declarațiile martorilor audiați în cauză, s-a demonstrat că articolele acestor jurnaliști au vizat alte aspecte decât corespondența lor privată.

Or, este evident că această critică nu supune controlului un aspect de nelegalitate, ci modul de stabilire a situației de fapt, consecutiv interpretării probelor administrate în cauză, motiv de recurs ce nu poate fi analizat în actuala structură a recursului, cale de atac care poate fi exercitată exclusiv pentru motivele de nelegalitate reglementate exhaustiv de lege în pct. 1-8 ale art. 488 Cod procedură civilă, întrucât stabilirea situației de fapt este și trebuie să rămână atributul instanțelor de fond.

În plus, această critică denaturează sensul criteriul enunțat, pentru că nu, în mod necesar, aceleași documente trebuie să fi fost anterior publicate, ci informații concordante cu cele expuse în prezenta cauză, despre activitatea Fundației reclamante, trebuie să se fi discutat anterior. Or, astfel cum s-a reținut în cauză, dezbaterile cu privire la activitatea Fundației reclamante și la posibilul conflict de interese dintre secretarii de stat Erika Stanciu și Viorel Lascu au făcut obiectul unor dezbateri mai largi, chiar și la nivelul Parlamentului României, la ședințele Comisiei de Mediu a Camerei Deputaților, la care pârâțul Bogdan-Ioan Tudor Todoran a participat, solicitând, public, și demisia ministrului Pașca Palmer, pentru probleme de integritate, întrucât Fundația reclamantă ar fi finanțat zborurile cu elicopterul deasupra Munților Făgăraș ale acestui ministru, în ceea ce acesta a numit „campanie de imagine”, aspect cu privire la care ministrul a preferat să nu răspundă, iar reclamantul a recunoscut, la interogatoriu, că este adevărat, sursele de finanțare provenind din sponsorizări externe.

Un alt criteriu enunțat în jurisprudența Curții este cel referitor la conținutul, forma și repercusiunile publicării articolelor, respectiv dacă informațiile au fost publicate într-un cotidian local sau național, dacă articolele au fost însoțite de caricaturi sau imagini defăimătoare și care au fost consecințele difuzării acestor articole.

Conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, metodele ce permit realizarea de reportaje obiective și echilibrate pot să varieze considerabil, în funcție mai ales de mijlocul de comunicare folosit în cauza respectivă; nu revine Curții, și nici instanțelor naționale, de altminteri, să se substituie presei pentru a decide ce tehnică jurnalistică trebuie adoptată de ziarist. Reportajele de actualitate, bazate pe conversații, reprezintă unul din mijloacele cele mai importante, fără de care presa nu și-ar putea juca rolul indispensabil de „câine de pază al democrației” – ”public watchdog” (*Bergens Tidende c. Norvegiei*).

Modul de aplicare a acestui criteriu nu a fost criticat în mod expres de către recurenți, astfel încât el nu comportă o analiză particulară. Mai mult, relativ la repercusiunile articolelor publicate, reclamantii nu au reușit să definească și dovedească prejudiciul suportat, natura și amploarea acestuia.

Un alt criteriu criticat în conținutul motivelor de recurs a fost cel privind modalitatea de obținere a informațiilor și veridicitatea acestora, recurenții susținând că instanța de apel a săvârșit o gravă eroare, atunci când a apreciat că modalitatea de obținere a corespondenței private a recurenților – reclamanți, în mod ilicit, fără acordul recurenților – reclamanți, precum și denaturarea cu vădită rea-credință a acesteia ar fi în consonanță cu practica Curții Europene, ceea ce echivalează cu legitimarea comportamentului ilicit al acestora.

Recurenții au susținut și faptul că, în acest context, paragraful din hotărârea *Papaianopol contra României*, menționat de către instanța de apel, nu este relevant, deoarece este evident că implicarea pârâtului Todoran „în mod activ în procesul său” și prezența sa „la ședințele publice” nu pot legitima conduita sa față de reclamanta Fundația Conservation Carpathia.

În acest punct, instanța de recurs consideră că se poate raporta la jurisprudența Curții Europene în cauza *Benediktsdottir contra Islandei*, decizia de inadmisibilitate din 16 iunie 2009, cererea nr. 38079/06.

Astfel, în această decizie, s-a stabilit că atunci când anumite persoane sunt conectate prin anumite obligații, în același timp în care lucrează pentru progresul unei chestiuni în care erau interesate, pentru promovarea justiției, așa cum o vedeau ele, era important, pentru formarea unei opinii normale, ca publicului să i se permită să cunoască legăturile care existau între persoanele în cauză. Tot astfel, nici în acea cauză, conform susținerii Guvernului și statuării Curții, nu a fost niciodată dezvăluit pe deplin cum a intrat ziarul în posesia e-mailurilor respective, dar nici nu s-a stabilit că acestea au fost obținute ilegal. Conform jurisprudenței Curții, poziția reclamantului din acea cauză nu este neapărat decisivă; în mai multe cauze anterioare, referitoare la libertatea presei, în temeiul art. 10 al Convenției, Curtea a acceptat că interesul de a proteja publicarea informațiilor provenind de la o sursă care a obținut și retransmis informațiile în mod ilegal poate, în anumite împrejurări, să le depășească pe cele ale unei persoane sau ale unei entități, private sau publice, în păstrarea confidențialității acestora. Or, Curtea Europeană a reținut că publicarea e-mailurilor reclamantului a avut loc în contextul unei dezbateri publice în Islanda cu privire la faptul că politicienii au adus o influență nejustificată asupra investigațiilor poliției cu privire la presupusele infracțiuni ale reprezentanților grupului Baugur, iar reclamantul își depusese candidatura la alegerile locale. Acele părți ale schimburilor de e-mail pe care ziarul le-a publicat erau direct legate de acuzațiile penale care au fost aduse grupului Baugur, o chestiune care fusese deja de ceva timp în centrul discuțiilor publice și de o serioasă preocupare în Islanda.

În circumstanțele particulare ale cauzei deduse judecății, astfel cum au fost stabilite de instanțele fondului și asupra cărora au purtat și dezbaterile în recurs, s-a demonstrat că intimatul pârât Todoran Bogdan Ioan Tudor nu a accesat ilegal sistemul informatic aparținând fundației sau reclamantului persoană fizică, nu a folosit practici nelegale pentru obținerea corespondenței profesionale a acestora, nu a plătit pentru aceasta și nu a obținut niciun folos material injust din publicarea sa. Astfel, pe tot parcursul cauzei, pârâtul a arătat că a intrat în posesia acestei corespondențe, fiindu-i transmise, în format

electronic, de către o persoană din interiorul fundației, iar reclamanții nu au dovedit contrariul.

În plus, recurenții au recunoscut faptul că a existat o astfel de corespondență electronică, au recunoscut autenticitatea acestei corespondențe și faptul că nu au declanșat o anchetă penală sub aspectul identificării persoanei vinovate de obținerea și transmiterea acestei corespondențe, alegațiile lor referindu-se exclusiv la faptul că articolele publicate au avut ca bază o astfel de corespondență privată, că a fost denaturată traducerea e-mailurilor în engleză și că au fost adăugate titluri prin care li se imputau săvârșirea unor fapte penale.

Or, tocmai în lumina acestor considerații, a ansamblului criteriilor enunțate și ținând seama de *autenticitatea corespondenței* la care se face referire în cauză (a se vedea, în acest sens, cauza *Guja contra Moldovei*, hotărârea din 12 februarie 2008, par. 89), instanța de recurs consideră, în acord cu instanța de apel, că ingerința în dreptul la libera exprimare a intimaților, pretinsă de către reclamanți, deși este prevăzută de o lege accesibilă și previzibilă, urmărește un scop legitim – protecția dreptului la viață privată a reclamanților, *nu este necesară într-o societate democratică*, în cauză, trebuind să prevaleze dreptul la liberă exprimare cu privire la chestiuni de interes general.

În ceea ce privește protecția surselor jurnalistice, ca o componentă a dreptului la liberă exprimare, instanța de apel a reținut că instanța de contencios european a drepturilor omului a subliniat, în mod repetat, că articolul 10 protejează nu doar substanța și conținutul informațiilor și ideilor, dar și mijloacele prin care acestea sunt transmise. Jurisprudența Curții acordă protecție extrem de extinsă, în special în ceea ce privește confidențialitatea surselor jurnalistice, astfel cum rezultă din cauza *Goodwin c. Marii Britanii*: „Protecția surselor jurnalistice este una din pietrele de temelie ale libertății presei (...). Absența unei astfel de protecții ar putea descuraja sursele jurnalistice să ajute presa în informarea publicului pe teme de interes general. Ca urmare, presa ar putea fi incapabilă să joace rolul său esențial de «câine de pază al democrației», iar capacitatea sa de a furniza informații precise și de încredere s-ar diminua”.

Totodată, limitările adusă confidențialității asupra surselor jurnalistice nu pot fi compatibile cu art. 10 din Convenție decât în cauze excepționale, când există exigențe imperioase al interesului public (*Nordisk Film & TV A/S c. Danemarcei*).

Or, în speță, instanța de apel, aplicând în mod legal principiile enunțate, a reținut că nu au fost reliefate astfel de exigențe imperioase, din care să rezulte că interesul reclamanților de a cunoaște identitatea sursei pârâtului trebuie să prevaleze în fața interesului celui în cauză de a menține această informație confidențială, într-un proces civil.

În ceea ce privește buna – credință, instanța de recurs apreciază că există cel puțin două paliere de analiză a acesteia – o analiză ce vizează calificarea „discursului”, ca referindu-se la imputarea unor *fapte de natură obiectivă* sau, dimpotrivă, la exprimarea unor *judcăți de valoare*, ce presupun buna - credință a subiectului care le exprimă, deci o *atitudine subiectivă* a autorului articolelor denunțate ca fiind calomnioase.

Această distincție este importantă, astfel cum s-a argumentat în prima parte a analizei prezentului recurs, întrucât persoanelor care impută *fapte obiective* li se poate pretinde, în mod legitim, să dovedească o *minimă bază factuală*, pe când dovedirea adevărului unei *judecăți de valoare* nu poate fi solicitată (în caz contrar, aducându-se atingere chiar dreptului la libertatea de exprimare), însă, în această din urmă ipoteză, se pretinde celui care afirmă să facă dovada bunei-credințe.

În consecință, este necesară analiza atitudinii subiective a autorului articolelor de presă, în raport atât cu adevărul afirmațiilor sale, cât și cu scopul demersului său, reaua - credință fiind înlăturată, dacă se dovedește că acesta nu a acționat cu intenția de a afecta, în mod gratuit, reputația reclamantului, ci a urmărit să informeze opinia publică asupra unor chestiuni de interes public, făcând o documentare în acest sens, adecvată scopului propus, aceasta fiind ipoteza speței deduse judecării.

Mai mult, nu trebuie ignorat faptul că între părți există mai multe dispute litigioase și că reclamantul a făcut el însuși afirmații despre activitatea profesională a pârâtului persoană fizică și anchetele penale la care acesta ar fi supus, despre care intimatul pârât afirmă că ar fi calomnioase și neadevărate, iar cel care pretinde un comportament bazat pe bună – credință trebuie, la rândul său, în mod rezonabil, să îl demonstreze.

Un alt palier al analizei bunei-credințe se raportează, contrar celor susținute de recurenți, la atitudinea pârâtului față de procesul în care este implicat, deci la reflectarea bunei-credințe în plan procesual.

Acesta este argumentul pentru care instanța de apel a făcut referire la cauza *Papaianopol contra României*, în același sens fiind jurisprudența Curții Europene în cauza *Andreescu contra României* și, spre diferență, în cauza *Mihaiu contra României*.

În ceea ce privește criteriul gravității sancțiunilor impuse de către instanța de fond, pe care recurenții le-au apreciat drept legitime și proporționale, Înalta Curte apreciază, în acord cu jurisprudența constantă a instanței de contencios a drepturilor omului (a se vedea, în acest sens, cauza *Cumpănă și Mazăre contra României*), că acesta este un criteriu obligatoriu în analiza balansului între dreptul la libera exprimare și dreptul la viață privată și că instanțele investite cu un litigiu având un asemenea obiect trebuie să realizeze propriul examen de *necesitate și proporționalitate a ingerinței dispuse în cauză*, în sensul de a analiza dacă această ingerință corespunde unui nevoi sociale imperioase de reglare a raporturilor sociale și de a păstra un just echilibru între imperativele apărării drepturilor individuale și cele ale protejării interesului general, între mijloace folosite și scopul urmărit, cu luarea în considerare a ansamblului elementelor ce constituie criteriile ale analizei în materia libertății de exprimare, circumscrise, în mod necesar, condițiilor răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie, reglementate în plan intern.

Or, tocmai în aplicarea acestui criteriu, instanța de apel a apreciat, în mod corect, că sancțiunile impuse de prima instanță pârâților, constând în *interzicerea săvârșirii în viitor* a unor fapte similare, ar echivala cu o cenzură perpetuă de a se referi la activitatea reclamantilor, o sancțiune, în mod evident,

disproporționată și care nu poate fi compatibilă cu libertate de exprimare garantată de art.10 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și, în opinia instanței de recurs, nici cu dispozițiile constituționale ale art. 30 alin. 2 care interzic cenzura de orice fel, o asemenea măsură, fără stabilirea niciunui termen sau control, determinând o veritabilă „cauză de impunitate” a activității reclamanților, de orice natură ar fi aceasta, și o măsură disuasivă pentru activitatea publică a pârâților în acest domeniu.

În acest punct, trebuie menționat însă că soluțiile pronunțate în cauzele având ca obiect antrenarea răspunderii civile delictuale a pârâților pentru delictele de presă sau pentru publicarea unor informații de interes public în general nu reprezintă o confirmare sau infirmare a caracterului licit sau ilicit a activității unui reclamant, instanțele civile neavând nicio competență în acest sens, și nici acordarea unui gir necondiționat pentru cei care vor scrie despre activitățile acestei fundații și a reprezentanților săi, analiza răspunderii urmând a fi făcută în mod adecvat circumstanțelor particulare ale fiecărei spețe cu care aceste instanțe ar fi, eventual, învestite.

Pentru argumentele expuse, instanța de recurs apreciază că normele interne și cele convenționale au fost corect interpretate și aplicate în litigiul dedus judecării de către instanța de apel, astfel încât nu este fondat motivul de recurs reglementat de art. 488 pct. 8 Cod procedură civilă, invocat de recurenții reclamanți.

În consecință, în temeiul art. 496 Cod procedură civilă, Înalta Curte va respinge recursul declarat de reclamanții Promberger Christoph Franz Johannes și Fundația Conservation Carpathia împotriva deciziei civile nr. 923/Ap/2019 din 4 iulie 2019, pronunțată de Curtea de Apel Brașov – Secția civilă, ca nefondat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DECIDE:**

Respinge recursul declarat de reclamanții Promberger Christoph Franz Johannes și Fundația Conservation Carpathia împotriva deciziei civile nr. 923/Ap/2019 din 4 iulie 2019, pronunțată de Curtea de Apel Brașov – Secția civilă, ca nefondat.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 7 octombrie 2020.

PREȘEDINTE

JUDECĂTOR

JUDECĂTOR

--	--	--